

Arrest

nr. 136 980 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Het bestuur weigerde op 16 juli 2014, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster heeft immers onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Dit betreft de bestreden beslissing:

*“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.
Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 7° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen*

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersonen.

Er worden voegende bewijzen voorgelegd:

- 'attestation de revenu global imposé au titre de l'année 2014 ' dd. 23.04.2014: dit document werd afgeleverd op vraag van betrokkene op basis van haar persoonlijke verklaringen, en wordt dan ook aanzien als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit attest niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat, aangezien betrokkene voorafgaand aan haar huidig verblijf in België, woonachtig was in Nederland, en betreffende deze periode geen bewijzen van onvermogen voorlegt, op onvoldoende wijze bewezen is dat betrokkene effectief onvermogen is.

-facturen van huisartsenpraktijk Rivierenbuurt dd. 12.11.2012 en 17.12.2012 op naam van betrokkene met de vermelding 'voldaan factuur Bureau Rechtshulp dd. 24.11.2004, afsprakenblad Poli Interne Geneeskunde dd. 02.11.2012: uit deze documenten blijkt niet dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste was van de referentiepersoon. Er werden overige geen bewijsstukken voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat betrokkene in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging effectief ten laste was van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"schending van artikel 40bis Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schending van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, schending van de formele motiveringsplicht conform artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en schending van artikel 8 EVRM: 8.1. Artikel 40bis Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt: (...). Dat verzoekster aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 40bis Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Uit de overgemaakte stukken blijkt wel degelijk dat verzoekster ten laste is van haar Nederlandse dochter. Verzoekster legde een attest voor van de Marokkaanse fiscus (Ministerie van economie en financiën, directie generaal van de directe belastingen). Dit is geen eigen verklaring op eer zoals wordt vermeld wordt in de beslissing, doch een document dat werd opgevraagd in Marokko bij de belastingdienst om aan te tonen dat mevrouw A. geen eigen inkomsten heeft (geen loon, wedde, pensioen of zelfstandige, landbouwactiviteit), ook niet in Marokko, en dus ten laste is van haar dochter. Het attest van onvermogen vermeldt dat verzoekster geen inkomsten heeft uit arbeid, en ook niet beschikt uit onroerende goederen. Zij heeft geen inkomsten, en wordt onderhouden door haar dochter. Hieruit blijkt dat verzoekster ten laste is van haar dochter. Door geen rekening te houden met dit stuk, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 40bis Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en handelt zij op een kennelijk onredelijke wijze. Verzoekster heeft sedert 2004 samen gewoond bij haar dochter. Mevrouw AAN woonde sinds 19.05.2004 op het adres (...) te Amsterdam, en sedert 28.04.2008 op het adres Rijnstraat 108 3L, zijnde het adres waarom ook verzoekster verbleef. Zij hebben samen een verblijfsaanvraag ingediend en verhuisden samen vanuit Nederland naar België. De Dienst Vreemdelingenzaken is hiervan op de hoogte. Verzoekster werd steeds onderhouden door haar dochter sedert 2004. Uit de overgemaakte attesten van de huisarts blijkt dat de facturen steeds werden betaald door de dochter in 2012. Uit de factuur dd. 24.11.2004 blijkt dat verzoekster reeds sinds 2004 samenwoont bij haar dochter. Aangezien uit de overgemaakte stukken blijkt dat verzoekster niet over een eigen inkomen beschikt en verzoekster deel uitmaakt van het gezin, vloeit noodzakelijkerwijs dat zij ten laste is van haar dochter. Verzoekster heeft tevens de loonfiches en het laatste arbeidscontract van haar dochter overgemaakt. De dochter betaalde steeds alle facturen ten behoeve van verzoekster: huur, energiefacturen, kledij, voedsel enz. Uit het overgemaakte attest van het OCMW blijkt tevens dat verzoekster, en haar dochter, nooit ten laste zijn geweest van de Belgische overheid. Uit de overgemaakte stukken blijkt dus op een duidelijke wijze dat verzoekster ten laste is van haar dochter die haar onderhoudt. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken door haar handelswijze en gebrekkige onderzoek dan ook artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, evenals de zorgvuldigheidsplicht schendde.

8.2. Dat het kennelijk onredelijk is om verzoekster naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, zeker nu verzoekster op het moment van het nemen van de bestreden beslissing aan alle voorwaarden voldeed conform het artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende werd gemotiveerd. Dat zij hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent. De bestreden beslissing verwijst in de aanhef naar artikel 52, §4, lid 5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt: (...). Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (cf. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165). Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoekster, quod non. "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur. ' ' (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185). De enige reden die de Dienst Vreemdelingenzaken geeft voor het bevel om het grondgebied te verlaten is de volgende: "Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981". Dit kan bezwaarlijk worden beschouwd als een afdoende motivering in feite of in rechte. Verzoekster is uiteraard gerechtigd om op basis van andere en bijkomende bewijsstukken of nieuwe elementen een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen in functie van haar dochter, zodat niet valt in te zien waarom verzoekster noodzakelijkerwijs in aanmerking dient te komen voor verblijf op een andere rechtsgrond. Dat verzoekster in aanmerking dient te komen voor verblijf op een andere rechtsgrond, is een voorwaarde die niet wordt bepaald in artikel 52 Vreemdelingenbesluit. De Dienst Vreemdelingenzaken voegt bijgevolg een voorwaarde toe aan de wet. Ten overvloede, voor zover dient te worden aangenomen dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de toepassing van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dient er aan herinnerd te worden dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Het kwam de verwerende partij toe om duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing welke bepaling van artikel 7 Vreemdelingenwet wordt toegepast zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet het vereist, quod non. De verwerende partij diende uitdrukkelijk te motiveren waarom zij het nodig vond om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, aangezien dit bevel geen automatisch gevolg is van de weigering van het verblijf. Een schending van de formele motiveringsplicht dient vastgesteld te worden.

8.3. Door de bestreden beslissing wordt verder het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM). Artikel 8 EVRM: (...). De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoekster met haar dochter en gezin. Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoekster kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing schendt dan ook: de formele motiveringsplicht, het artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, artikel 52§4 van het Vreemdelingenbesluit, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het artikel 8 EVRM. In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

2.2.1. Het middel gericht tegen de weigeringsbeslissing

Verzoekster betoogt dat zij wel heeft aangetoond ten laste te zijn van haar Nederlandse dochter. Zij stelt dat de verwerende partij onterecht geen rekening hield met het attest van de Marokkaanse belastingdienst en dat zij steeds onderhouden werd door haar dochter en dat zij reeds sinds 2004 samenwoont met haar dochter. De bestreden beslissing zou artikel 8 van het EVRM schenden. Bovendien is zij van oordeel dat de verwerende partij diende te motiveren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het 'attestation de revenu global imposé au titre de l'année 2014', werd afgeleverd op vraag van verzoekster op basis van haar persoonlijke verklaringen. Daarom wordt het document beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst, kan het document niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van verzoekster.

Verzoekster betwist dat het attest een verklaring op eer is en stelt dat de Marokkaanse belastingdienst het document heeft opgesteld.

Onderaan het 'attestation de revenu global imposé au titre de l'année 2014' staat nochtans het volgende geschreven: "*attestation délivré à l'intéressé, sur sa demande, au vu de la déclaration n° 14/04/2014 enregistré sous n° 3368, pour servir et valoir ce que de droit*", (vrije vertaling : Attest afgeleverd aan betrokkene, op haar vraag, op grond van de verklaring n° 14/04/2014 geregistreerd onder n° 3368, om aan haar rechten te beantwoorden). Verzoekster kan derhalve niet gevolgd worden dat er onterecht in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het document werd afgeleverd op haar vraag op basis van haar persoonlijke verklaringen, nu dit op het document zelf wordt aangegeven.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster voorafgaand aan haar huidig verblijf in België, woonachtig was in Nederland en betreffende die periode evenmin bewijzen van onvermogen voorlegt. Derhalve werd niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat op onvoldoende wijze werd bewezen dat zij effectief onvermogen is.

Aangaande de overige documenten wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

"facturen van huisartsenpraktijk Rivierenbuurt dd. 12.11.2012 en 17.12.2012 op naam van betrokkene met vermelding voldaan', factuur Bureau Rechtshulp dd. 24.11.2004, afsprakenblad Poli Interne Geneeskunde dd. 02.11.2012: uit deze documenten blijkt niet dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste was van de referentiepersoon."

Verzoekster stelt dat uit de overgemaakte attesten van de huisarts blijkt dat de facturen steeds werden betaald door haar dochter in 2012.

Die kritiek kan niet worden bijgetreden. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, staat op de facturen van de huisartsenpraktijk Rivierenbuurt, 'voldaan' vermeld. Die facturen staan op naam van verzoekster. Er wordt niet aangegeven wie ze betaalde, zodat verzoekster niet kan stellen dat blijkt dat ze betaald werden door haar dochter.

Verzoekster toont niet aan dat haar "dochter (...) steeds alle facturen ten behoeve van verzoekster (betaalde)". Dit blijkt niet uit de voorgelegde stukken. Zij laat na de beweringen te staven.

De verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan de verwerende partij

gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden.

Het enig middel is ongegrond voor zover het gericht is tegen de weigeringsbeslissing.

2.2.2. Het middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De bestreden beslissing stelt verzoekster niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoekster in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de vreemdelingenwet het vereist. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is gegrond in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.3. In het enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Uit de bespreking van het middel blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd. Verzoekster kan derhalve de schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig aanvoeren.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangaande de weigering van verblijf kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre deze betrekking hebben op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juli 2014 tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 juli 2014 wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat betreft de in artikel 2 vermelde bestreden beslissing.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC